

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z 20 lipca 2016 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi:

1. podwyższył rentę kwartalną wypłacaną N. W. (1) przez Gminę Ł. - Administrację Zasobów Komunalnych Ł. – na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w Łodzi z dnia 19 lutego 1986 roku, wydanego w sprawie o sygnaturze IV C 8/85, podwyższoną wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 28 lipca 2006 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze III C 890/05 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi z dnia 3 lipca 2014r. wydanym w sprawie III C 146/14 - o kwotę po 30,00 zł kwartalnie, czyli do kwoty po 361,20 zł kwartalnie – począwszy od dnia 1 stycznia 2015 roku z ustawowymi odsetkami na wypadek uchybienia terminowi zapłaty rat płatnych na przyszłość;
2. zasądził od Gminy Ł. na rzecz N. W. (1) kwotę 30 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, że powódka uległa wypadkowi w dniu 1 czerwca 1980 roku. W wyniku tego wypadku doznała urazu prawej ręki. Uszczerbek na zdrowiu powódki ma charakter trwały. Wyrokiem z dnia 3 lipca 2014 roku, w sprawie o sygn. akt III C 146/14, Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi podwyższył rentę kwartalną wypłacaną N. W. (1) przez Gminę Ł. - Administrację (...) Ł. w Ł. na podstawie Wyroku Sądu Rejonowego w Łodzi z dnia 19 lutego 1986 roku, wydanego w sprawie o sygn. IV C 8/85, podwyższoną Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z dnia 28 lipca 2006 roku, wydanego w sprawie o sygn. III C 890/05 – o kwotę po 61,20 złotych kwartalnie, czyli do kwoty po 331,20 złotych kwartalnie, począwszy od dnia 1 stycznia 2014 roku na przyszłość z ustawowymi odsetkami, na wypadek uchybienia terminowi zapłaty rat płatnych na przyszłość. N. W. (2) kilkakrotnie (pismami z dnia 28 kwietnia 2015 roku, z dnia 8 września 2015 roku, z dnia 20 października 2015 roku) wystąpiła do Gminy Ł. – Administracji Zasobów Komunalnych Ł. o wypłacanie jej podwyższonej renty, motywując to wzrostem cen i wzrostem kosztów utrzymania. Odnosząc się do wniosków pozwany wskazywał, że renta jest płacona w prawidłowej wysokości, wynikającej z wyroku z dnia 3 lipca 2014 roku, i jest na bieżąco powódce wypłacana.

Sąd Rejonowy stwierdził także, że uchwałą nr XXIII/561/16 Rady Miejskiej w Ł. z dnia 20 stycznia 2016 roku z dniem 1 stycznia 2016 roku utworzona została jednostka budżetowa Gminy Ł. pod nazwą Zarząd Lokali Miejskich z siedzibą w Ł. przy al. (...). Jednostka ta powstała poprzez połączenie jednostek budżetowych, dotychczasowych Administracji Zasobów Komunalnych obejmujących części miasta nazywane tradycyjnie dzielnicami, w tym (...) Ł. z siedzibą w Ł. przy Pl. (...). Mienie, należności i zobowiązania dotychczasowych Administracji (...) według stanu na dzień 31 marca 2016 roku zostały przejęte przez Zarząd Lokali Miejskich.

Według Sądu I instancji, powódka ma obecnie 81 lat. Utrzymuje się z emerytury, którą uzyskuje w wymiarze 1.850 złotych miesięcznie. Ta kwota jest po ostatniej waloryzacji emerytury. Ponadto otrzymuje rentę, w wysokości po 331,20 złotych kwartalnie. Od 2014 roku zwiększyły się wydatki powódki na leki. W 2014 roku powódka przeszła udar prawej strony ciała. Spowodowało to znaczne pogorszenie stanu prawej ręki, uszkodzonej w wypadku w 1980 roku. Powódka cierpi na uporczywe i długotrwałe bóle tej ręki. Jest zmuszona kupować leki przeciwbólowe, gdyż z powodu bólu nie jest w stanie wytrzymać, nie może spokojnie przespać nocy. Powódka mieszka i utrzymuje się sama. Ceny tych leków, które są skuteczne i pomagają powódce, rosną. W 2014 roku powódka mniej wydawała na leki niż obecnie. Obecnie wydaje na leki około 400 złotych miesięcznie, w tym około 100 złotych na leki przeciwbólowe. Powódka przyjmuje też leki na serce, na ciśnienie, na cukrzycę i przeciwudarowe. Od 2014 roku podrożały te leki, które powódka przyjmuje w związku z wypadkiem z 1980 roku. Cena np. P. wzrosła z 10 złotych za opakowanie na 20 złotych za opakowanie, cena A. z 15 złotych na 25 złotych.

Według Sądu Rejonowego, stan faktyczny w niniejszej sprawie był sprawą bezsporną. Pozwany nie kwestionował okoliczności wskazywanych przez powódkę, zwłaszcza jej stanu zdrowia, stanowiącej jego konsekwencję konieczności zakupu leków, jak i samych cen leków podawanych przez powódkę. Pozwany uwypuklał, że ewentualna waloryzacja

wiąże się z wypadkiem powódki z 1980 roku, nie zaś z doznanym przez powódkę w 2014 roku udarem. Ponadto Sąd I instancji stwierdził, że kwestią absolutnie poza sporem był zarówno sam wypadek powódki w 1980 roku, jak i kolejne waloryzacje uzyskiwanej przez powódkę z tego tytułu renty, wynikające z treści wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z dnia 3 lipca 2014 roku, w sprawie o sygn. akt III C 146/14.

Sąd I instancji zaznaczył, że istotę sprawy stanowiło udzielenie odpowiedzi na pytanie, czy na gruncie ustalonego w sprawie, w istocie bezspornego stanu faktycznego, od daty ostatniej chronologicznie waloryzacji renty przysługującej N. W. (1), tj. od dnia 3 lipca 2014 roku, do chwili zamknięcia rozprawy doszło do „zmiany stosunków” w rozumieniu przepisu art. 907 § 2 k.c..

Sąd Rejonowy uznał, że powództwo jest zasadne w całości, a podstawę prawną żądania podwyższenia renty stanowi art. 907 § 2 k.c., zgodnie z którym, jeżeli obowiązek płacenia renty wynika z ustawy, każda ze stron może w razie zmiany stosunków żądać zmiany wysokości lub czasu trwania renty, chociażby wysokość renty i czas jej trwania były ustalone w orzeczeniu sądowym lub umowie.

Według Sądu I instancji, w niniejszej sprawie powódka wносиła o podwyższenie renty, której pierwotna wysokość została ustalona wyrokiem ówczesnego Sądu Rejonowego w Łodzi z dnia 19 lutego 1986 roku, w sprawie o sygn. akt IV C 8/85, a następnie podwyższana, ostatnio wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z dnia 3 lipca 2014 roku, w sprawie o sygn. akt III C 146/14. Obecnie powódka otrzymuje rentę wymiarze 331,20 złotych kwartalnie.

Zasadniczą przesłanką umożliwiającą zmianę wysokości świadczenia na podstawie art. 907 § 2 k.c. jest, w ocenie Sądu Rejonowego, zmiana stosunków. Pojęcie to ma charakter bardzo szeroki i pojemny, winno być jednak interpretowane w sposób, jaki narzuca ratio legis powołanej regulacji. Podstawą zmiany wysokości może być zatem jedynie taka zmiana, która bezpośrednio lub pośrednio rzutuje na treść zobowiązania stron, wyrażonego w obowiązku płacenia renty. Ustawodawca nie wskazał, nawet tytułem przykładu, jakie zdarzenia, fakty czy okoliczności stanowią czynniki, ze ziszczeniem się których można mówić o zaistnieniu „zmiany stosunków” w rozumieniu powołanego przepisu, pozostawiając to do oceny Sądu w realiach rozpoznawanego stanu faktycznego. Zmiana stosunków musi nastąpić po dacie ustalenia uprawnienia do renty. W sprawie o zmianę wysokości renty Sąd badając czy doszło do zmiany stosunków uzasadniających zmianę wysokości renty ogranicza to badanie tylko do okoliczności powstałych po dacie ostatniego ustalenia wysokości świadczenia, a w więc w realiach niniejszej sprawy – po dniu 24 lipca 2014 roku (data uprawomocnienia się wyroku w sprawie o sygn. akt III C 146/14).

Według Sądu Rejonowego, obowiązek udowodnienia tej zmiany stosunków, pozwalającej wystąpić z żądaniem zmiany wysokości renty, spoczywa – zgodnie z regułą art. 6 k.c. – na stronie powodowej. Powódka podniosła kilka okoliczności uzasadniających, jej zdaniem nastąpienie zmiany stosunków i usprawiedliwiających żądanie podwyższenia renty. Okolicznościami tymi były: (1) pogorszenie stanu zdrowia, (2) wzrost wydatków i (3) spadek siły nabywczej pieniądza. Sąd I instancji odniósł się do każdej z tych okoliczności.

Po pierwsze zaznaczył, że powódka wykazała pogorszenie stanu zdrowia w porównaniu z tym, jaki istniał u niej w lipcu 2014 roku. Zwiększyły się jej cierpienia związane z wypadkiem z 1980 roku. W 2014 roku powódka przeszła udar prawej strony ciała. Spowodowało to znaczne pogorszenie stanu prawej ręki, uszkodzonej w wypadku w 1980 roku. Powódka cierpi na uporczywe i długotrwałe bóle tej ręki. Jest zmuszona kupować leki przeciwbólowe, gdyż z powodu bólu nie jest w stanie wytrzymać, nie może spokojnie przespać nocy.

Po drugie, wzrost wydatków u powódki jest konsekwencją zarówno pogarszającego się stanu jej zdrowia, jak i ogólnej, powszechnie znanej tendencji, ogólnego wzrostu cen usług i towarów. N. W. (1) utrzymuje się z emerytury, którą obecnie, po ostatniej waloryzacji, uzyskuje w wymiarze 1.850 złotych miesięcznie. Ponadto otrzymuje rentę, w wysokości po 331,20 złotych kwartalnie. Od 2014 roku zwiększyły się wydatki powódki na leki pozostające w związku z bólami ręki, mającymi swoje źródło w wypadku z 1980 roku. Jak wskazała, jest zmuszona kupować leki przeciwbólowe, gdyż z powodu bólu nie jest w stanie wytrzymać. Ceny tych leków, które są skuteczne i pomagają powódce, rosną. W 2014 roku powódka mniej wydawała na leki niż obecnie. Obecnie wydaje na leki około 400 złotych miesięcznie, w tym około 100 złotych na leki przeciwbólowe. Według Sądu I instancji, nie ulega także wątpliwościom,

że zachodzące podwyżki wszelkich opłacanych przez powódkę świadczeń, opłat, wydatków związanych z codziennym życiem, utrzymaniem mieszkania, mediami, zakupami żywności, ubrania, środków czystości, dotyczą ją w relatywnie większym stopniu, niż inne osoby. Powódka jest osobą w podeszłym wieku, mniej sprawną fizycznie, schorowaną.

Po trzecie, w ocenie Sądu Rejonowego, kolejną okolicznością podnoszoną przez powódkę, która została uznana za zmianę stosunków w rozumieniu art. 907 § 2 k.c., jest zmiana siły nabywczej pieniądza wskutek zachodzących procesów inflacyjnych. Podkreślić należy, że renta odszkodowawcza nie może podlegać waloryzacji w trybie art. 358¹ § 3 k.c., jako że nie jest ona świadczeniem pieniężnym sensu stricto. Natomiast zmiana siły nabywczej pieniądza stanowi istotną zmianę, zwłaszcza w przypadku renty nie mającej charakteru czysto rekompensacyjnego, lecz – jak w przypadku powódki - obejmującej również zaspokojenie zwiększonych potrzeb w przyszłości, która to zmiana może stanowić podstawę zmiany wysokości renty na podstawie art. 907 § 2 k.c. Stanowisko to znajduje potwierdzenie w przywołanej już wcześniej przez Sąd I instancji uchwale Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1994 roku w sprawie III CZP 58/94, gdzie wskazano, że istotny spadek siły nabywczej pieniądza, o którym mowa w art. 358¹ § 3 kc, może uzasadnić zmianę wysokości renty odszkodowawczej wyłącznie na podstawie przepisu art. 907 § 2 k.c. Kryterium określenia zmiany siły nabywczej pieniądza jest pozostawiona swobodnemu uznaniu sędziowskiemu, konieczne jest jednak przyjęcie obiektywnego punktu odniesienia, stanowiącego kryterium pomocnicze przy przeszacowaniu należnego stronie powodowej świadczenia. Według Sądu I instancji, nie wystarczy bowiem samo odwołanie się do powszechnie odczuwanej drożyzny, czy też odczuć związanych z faktem, iż za tą samą nominalnie kwotę uzyskuje się relatywnie mniejszą ilość dóbr (towarów czy usług) niż uprzednio. W ocenie Sądu Rejonowego, takim najbardziej miarodajnym zobiektywizowanym kryterium jest odwołanie się do wskaźnika cen, zgodnie z Komunikatami Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 9 lutego w sprawie realnego wzrostu przeciętnego wynagrodzenia w 2015 roku w stosunku do 2014 roku (M.P. z 2016 roku, poz. 146). Wzrost ten wyniósł 4,2%.

Jak stwierdził Sąd I instancji, zmiana wysokości renty na podstawie art. 907 § 2 k.c. nie może sprowadzać się jedynie do matematycznego przeliczenia świadczenia. Sąd winien rozważyć całokształt okoliczności sprawy, w tym sytuację zarówno jednej jak i drugiej strony stosunku prawnego. Sytuacja powódki jest szczególnie trudna, co zostało już wcześniej wykazane. W tym miejscu przywołać jedynie należy, że jest ona osobą w podeszłym wieku, schorowaną, o niskich dochodach, wymagającą pomocy. Jej sytuacja w sensie subiektywnym uległa znaczącemu pogorszeniu, i choć nie wszystkie przyczyny tego stanu rzeczy rzutują bezpośrednio na zakres obowiązku odszkodowawczego strony pozwanej, to jednak nie mogą umknąć uwadze sądu przy ocenie całokształtu okoliczności sprawy.

Biorąc pod uwagę wszystkie wskazane wyżej okoliczności, zarówno po stronie powoda, jak i pozwanych i dokonując ich oceny także w świetle zasad współżycia społecznego, Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że w tej sytuacji doszło do zmiany stosunków w rozumieniu przepisu art. 907 § 2 k.c., uzasadniających uwzględnienie żądania zmiany wysokości renty. Mając powyższe na względzie sąd uwzględnił powództwo w całości i podwyższył rentę kwartalną wypłacaną N. W. (1) przez Gminę Ł.-Administrację Zasobów Komunalnych Ł. – na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w Łodzi z dnia 19 lutego 1986 roku, wydanego w sprawie o sygnaturze akt IV C 8/85, podwyższoną wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 28 lipca 2006 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze III C 890/05 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi z dnia 3 lipca 2014r. wydanym w sprawie III C 146/14 - o kwotę po 30,00 złotych kwartalnie, czyli do kwoty po 361,20 złotych kwartalnie – począwszy od dnia 1 stycznia 2015 roku z ustawowymi odsetkami na wypadek uchybienia terminowi zapłaty rat płatnych na przyszłość.

O kosztach, w punkcie 2. wyroku, Sąd I instancji orzekł na zasadzie art. 98 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pozwany, zaskarżając go w całości. Zarzucił w niej naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na wynik sprawy:

1. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i w konsekwencji dowolne przyjęcie, że od daty 24 lipca 2014 roku, tj. daty uprawomocnienia się wyroku w sprawie o sygn. akt III C 146/14 nastąpiło pogorszenie stanu zdrowia oraz wzrost wydatków i spadek siły nabywczej pieniądza, a więc, że w przedmiotowej sprawie nastąpiła istotna zmiana okoliczności uzasadniająca podwyższenie renty, co wobec braku przedstawienia

przez powódkę jakichkolwiek dowodów na te okoliczności doprowadziło do błędnego rozstrzygnięcia i uwzględnienia powództwa w całości;

2. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i w konsekwencji dowolne przyjęcie, że wobec błędnego ustalenia, że w przedmiotowej sprawie nastąpiła zmiana okoliczności uzasadniających podwyższenie renty, zasadnym jest podwyższenie renty powódki o kwotę po 30 zł kwartalnie począwszy od 1 stycznia 2015 r., co wobec braku przedstawienia przez powódkę jakichkolwiek dowodów na te okoliczności doprowadziło do błędnego rozstrzygnięcia i uwzględnienia powództwa w całości;

Pozwany zarzucił w apelacji także naruszenie prawa materialnego:

1. art. 5 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie i przyjęcie przez Sąd, że w świetle zasad współżycia społecznego doszło do zmiany stosunków w rozumieniu art. 907 § 2 k.c. uzasadniających uwzględnienie żądania zmiany wysokości renty, w sytuacji gdy art. 5 k.c. nie może stanowić podstawy uwzględnienia powództwa;

2. art. 907 § 2 k.c. przez jego niewłaściwą wykładnię i przyjęcie, że w przedmiotowej sprawie nastąpiła istotna zmiana okoliczności warunkująca podwyższenie renty.

Powołując się na powyższe zarzuty, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości. Ponadto wniósł o zasądzenie od powódki kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja jako bezzasadna, podlegała oddaleniu.

Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia ustalenia faktyczne i rozważania prawne przeprowadzone przez Sąd Rejonowy, dlatego nie ma obowiązku ich ponownej analizy w dalszej części uzasadnienia.

W pierwszej kolejności należy odnieść się zbiorczo do dwóch zarzutów dotyczących naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów. Skarżący stwierdził w nich, że Sąd I instancji bezzasadnie podwyższył rentę o 30 zł począwszy od 1 stycznia 2015 r. wskutek istotnej zmiany okoliczności, mimo że powódka nie przedstawiła żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń.

W ocenie Sądu Okręgowego, takie zarzuty są bezzasadne. Nieprawdą jest twierdzenie, że powódka nie przedstawiła żadnych dowodów na poparcie swojego roszczenia w stosunku do pozwanego. Faktycznie, mimo wskazania w treści pozwu wniosków o dopuszczenie dowodów z dokumentacji medycznej i z paragonów potwierdzających zakup leków (k. 2), w konsekwencji nie zostały one przeprowadzone z uwagi na ich nieprzedstawienie Sądowi Rejonowemu. Jednakże, zasadniczym środkiem dowodowym, na którym słusznie oparł swoje rozstrzygnięcie Sąd I instancji był dowód z przesłuchania stron z ograniczeniem do przesłuchania strony powodowej (rozprawa 7 lipca 2016 r. – k. 39-40, znacznik czasu 00:01:44-00:11:04). Podczas przesłuchania powódka przedstawiła Sądowi I instancji istotne okoliczności, które pozwoliły na wydanie rozstrzygnięcia w sprawie. Powódka m. in. zeznała, że od 2014 r. zwiększyły się ceny leków, a bóle ręki pogłębiają się. Te okoliczności stanowią istotne znaczenie w kontekście przesłanek podwyższenia zasądzonej już renty, o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia.

Warto jeszcze dodać, że dowód z przesłuchania stron ma charakter posiłkowy, gdyż dopuszczalność jego przeprowadzenia powstaje tylko wówczas, gdy za pomocą innych środków dowodowych nie można dojść do wyjaśnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Jednakże, mimo powyższego nie budzi żadnych wątpliwości to, że dowód ten podlega takiej samej ocenie jak każdy inny. Specyfika tego dowodu, wynikająca ze składania zeznań przez osoby bezpośrednio zainteresowane wynikiem rozstrzygnięcia sprawy, nie sprawia, że wartość dowodowa jest mniejsza niż pozostałych dowodów przeprowadzonych w toku postępowania. Oceniając ten dowód, nie można go dyskredytować tylko z tego powodu, że zeznania składał powód czy pozwany, a więc osoba zainteresowana rozstrzygnięciem sporu na swoją korzyść. Jak wskazał Sąd Najwyższy w orzeczeniu z 22.8.1950 r. (C 147/50, NP 1951,

Nr 6, s. 76), negowanie a priori znaczenia dowodowego zeznań strony w przewidywaniu jej subiektywnego nastawienia stanowi uchybienie art. 299 k.p.c. Subsidiarność tego dowodu nie oznacza zatem mniejszej wagi procesowej (zob. m. in. A. Cudak, Art. 299 KPC, [w:] A. Marciniak i K. Piasecki (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Tom I. Komentarz. Art. 1 – 366, Warszawa 2016, Legalis/el.; E. Rudkowska-Ząbczyk, Art. 299 KPC, [w:] E. Marszałkowska-Krześ (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, Legalis/el. 2017).

W drugiej kolejności należy odnieść się do zarzutu naruszenia art. 5 k.c. i błędnego w ocenie apelującego przyjęcia, że Sąd Rejonowy uwzględnił powództwo powołując się na zasady współżycia społecznego z powyższego artykułu. Ten zarzut, w ocenie Sądu II instancji jest całkowicie bezzasadny. Sąd I instancji nie wydał rozstrzygnięcia na podstawie art. 5 k.c. tylko na podstawie art. 907 § 2 k.c., o czym wskazuje wyraźnie w uzasadnieniu (k. 45v., 47). Co więcej, Sąd Rejonowy w żadnym miejscu nie powołuje się na art. 5 k.c. Wskazał jedynie (w części podsumowującej uzasadnienie), że wziął pod uwagę wszystkie wskazane okoliczności w postępowaniu i ocenił je z zasadami współżycia społecznego.

Przez zasady współżycia społecznego rozumie się m. in. nieskodyfikowane oceny moralne wyrażone w postaci uzasadnionych przez te oceny norm postępowania (norm moralnych), regulujących postępowanie jednych osób wobec innych. Ocena moralna to przeżycie polegające na udzieleniu aprobaty lub dezaprobaty jakiemuś czynowi ludzkiemu ze względu na to, w jakim stopniu przyczynia się ono do sprawiedliwego dobra innych ludzi. Poszczególne normy moralne stanowią zatem konkretyzacje naczelnego nakazu moralnego, opierającego się na aprobacie takiego postępowania, które jest dyktowane sprawiedliwą życzliwością wobec innych ludzi (zob. A. Zbiegień-Tutrzańska, Art. 5 KC, [w:] K. Osajda (red.), Kodeks cywilny. Komentarz, Legalis/el. 2017). Kodeks cywilny nie wymienia tych zasad jedynie w przywołanym przez apelującego w art. 5 k.c. jako klauzuli generalnej nadużycia prawa, ale także chociażby w m. in. w art. 56 k.c. (czynność prawna wywołuje skutki wyrażone w zasadach współżycia społecznego) lub w art. 58 § 2 k.c. (czynność prawna sprzeczna z zasadami współżycia społecznego jest nieważna). Ponadto takie ogólne odwoływanie się w uzasadnieniach sądów powszechnych do ogólnych norm międzyludzkich jest dopuszczalne także w orzecznictwie, tj. „(...)odwołanie się do zasad współżycia społecznego oznacza odwołanie się do idei słuszności w prawie i do powszechnie uznawanych wartości w kulturze naszego społeczeństwa, a przez zasady współżycia społecznego należy rozumieć podstawowe zasady etycznego i uczciwego postępowania” (zob. wyr. SN z 8.5.2014 r., V CSK 322/13, L.).

Kolejnym zarzutem podniesionym przez apelującego jest zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 907 § 2 k.c. poprzez przyjęcie, że w niniejszej sprawie nastąpiła istotna zmiana okoliczności warunkującej podwyższenie renty. Skarżący wskazywał przede wszystkim, że w niniejszej sprawie nie zachodziła żadna okoliczność, którą można określić mianem „istotnej”. Tym samym, Sąd Rejonowy (w ocenie apelującego) bezzasadnie uznał, że pogorszenie stanu zdrowia, wzrost wydatków, spadek siły nabywczej pieniądza można określić mianem istotnej okoliczności i w konsekwencji podwyższyć zasądzoną uprzednio rentę powódce.

Według Sądu Okręgowego zarzut ten jest chybiony. Sąd Rejonowy zasadnie uznał, że okoliczności, na które powołała się powódka w postaci: pogorszenia stanu zdrowia, wzrostu wydatków i spadku siły nabywczej pieniądza w pełni uzasadniają podwyższenie renty kwartalnej. W 2014 r. powódka przeszła udar prawej strony ciała, co skutkowało znacznym pogorszeniem stanu prawy ręki, która uszkodzona została w wypadku w 1980 r. (przyczyna zasądzenia renty pierwotnej). Ponadto, jak twierdzi nie może ona spać, cierpi na uporczywe bóle. W związku z powyższym, powódka musi przyjmować więcej lekarstw, których koszt się zwiększa. Powódka jako osoba w podeszłym wieku nie może pozwolić sobie na poczynienie oszczędności, jest coraz mniej sprawna fizycznie i wpływający wiek będzie powodował systematyczne pogarszanie się jej stanu zdrowia, nie tylko związane z chorą ręką. Natomiast w uchwale Sądu Najwyższego z 20 kwietnia 1994 r. w sprawie o sygnaturze III CZP 58/94 stwierdzono, że spadek siły nabywczej pieniądza może uzasadniać zmianę wysokości renty odszkodowawczej na podstawie art. 907 § 2 k.c. Sąd I instancji zasadnie odwołał się do wskaźników cen Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego i tym samym potwierdził ową zmianę.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.